

ΤΟ ΝΕΦΟΣ.

Τῷ ΦΙΛῷ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΚΑΛΛΙΓΑ.

Ίδέτε με. — Μετέωρον ἐπάνω ὅλων μένον,
 Ἐκτείνω τὰ ἀτμώδη μου καὶ ἀπειρα πτερά,
 Κ' εἰς τοὺς αἰθέρας ἥρεμον κοινῶμαι, περιμένον
 Γλυκὸν τοῦ νότου φύσημα ἡ λαῦρον τοῦ βορρᾶ.
 *

Καθρέπτης ἐναέριος, πιστῶς ἀπεικονίζω
 Τὸ ἀστατον μειδίαμα τοῦ κύκλῳ μου φωτές·
 Σινδόνη κυανόλευκος, τὰς ἄκρας μου χρυσίζω
 Μὲ τὸ ἥδū ἀπαύγασμα τοῦ ἀστρου τῆς νυκτός.
 *

Ἐπὶ πελάγους ἀχανοῦς προβαῖνον, μὲ ἀπείρους
 Στολιζω τὴν τανύπεπλον αὐλαίαν μου χροσσούς·
 Κοιτίς ἀπλοῦμαι ἔνυγρος εἰς ἀδοντας ζεφύρους,
 Ἡ σκέπω τοὺς Αἰόλους μου, ώς ὄρνις νεοσσούς.
 *

Ο Φοῖβος, τοῦ σταδίου του τὸ τέρμα διανύων,
 Τὰ χεῖλη τοῦ ὄριζοντος φιλοῦν μὲ θεωρεῖ·
 Ζηλεύει καὶ τὰ βέλη του ὁ ἀπηνής τανύων,
 Τὰ διαυγῆ μου χράσπεδα τρυπᾷ καὶ προγωρεῖ.
 *

Κ' ἡ ἀργυρόχρους ἄνασσα, ἐν ἀστρων συνοδίᾳ,
 Ἐνῷ φρουρεῖ ῥεμβάζουσα τοὺς κόσμους τῶν φυτῶν,
 Άνοιγω τὰ πολύπτυχα καὶ μαῦρά μου ἵστια,
 Τρελλὸν τὴν κατασπάζομαι καὶ φεύγω πτερωτόν.
 *

Τοὺς ὑετοὺς δὲ, δῶρά μου σκοπεῦον ν' ἀποστεῖλω,
 Καὶ ψαῦον τῶν μεγάλων μου βουνῶν τὰς κορυφὰς,
 Ως δέρις ἀτελεύτητος ἀπλοῦμαι καὶ ποικίλλω
 Τῶν οὐρανῶν τὰ δώματα μ' ἀπείρους δροφάς.
 *

Πλὴν τοῦ Διὸς τὸ μέτωπον ἀν αἴφνης σκυθρωπάσῃ,
 Βροντῶ, ἀνάπτω, γίγνομαι ἐστία κεραυνῶν·
 Χλαμὺς ἀπλοῦμαι μέλαινα ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ,
 Καὶ δι' ἐμοῦ κατέρχονται οἱ θρηνοι οὐρανῶν.

*
 Ή οὖταν λαίλαψ, σχίζουσα λυσσώδης τοὺς ἀέρας,
 Πρωρεὺς ἐπὶ τοῦ σκάφους μου ἀπαίσιος σταθή,
 Μὲ βλέπουν ὅλοι ἄγριον νὰ δάκνω τοὺς αἰθέρας,
 Καὶ ἔντρομοι κραυγάζουσιν: Ο κόσμος θὰ γιθῇ!

*
 Εγὼ δὲ, γίγας φοβερὸς, τὰ ὑψη διατρέχω,
 Εγκλεῖον πῦρ καὶ γάλαζαν, ἐφόδιον διπλοῦν·
 Συνάπτω μάχας, πυρπολῶ, καταποντίζω κ' ἔγω
 Τὸν ὅλεθρον καὶ θάνατον, παιγνίδιον ἀπλοῦν.

*
 Τὴν γῆν, διψῶσαν ὕδατος, μὲ ὅμβρους κατακλύζω·
 Καὶ μειδιὰ. Εἰς γεῖράς μου τὸ μέλλον τῆς κρατῶ.
 Τὸν στάχυν, γάλα τῶν θυητῶν, τὸν τρέφω, τὸν ποτίζω,
 Καὶ πάλιν τοὺς αἰθέρας μου πτερόεν ἀνακτῶ.

*
 Νεκρὸν τὸ σύμπαν ἀναζῆ, ἀν θίξω τὰ πλευρά του·
 Ο αὐλαξ, μεθυσκόμενος, ἀπλοῦται τάπης γῆς.
 Εἴμαι τὸ βεῖθρον τοῦ Ἰνδοῦ, τοῦ Νείλου, τοῦ Εὐφράτου,
 Η κρύπτομαι ἀόρατον ἐν νάματι πηγῆς.

*
 Εἰς ποταμὸς μὲ ἀπαντᾶ ἐπάνω τῶν κοιλάδων·
 Μ' ἀρπάζει· κ' αἴφνης γίγνομαι ζωὴ ὥκεανῶ,
 Ο δύνη ἐκτυλίσσομαι ἐπὶ τῶν πεδιάδων,
 Η πίπτω, ως εἰς βάραθρον, ἐν μέσῳ τῶν βουνῶν.

*
 Εἰς μυριάδας ἀλλοτε ἀτόμων διαιροῦμαι·
 Γλυκὺ ἐκ δρόσου φῖλημα μὲ στέλλει ἡ αὔγη,
 Εἰς μαργαρίτας τῶν ἀνθῶν στιλπνοὺς μεταμορφοῦμαι,
 Η λούω τοὺς βοστρύχους των μὲ μῆρα διαυγή.

*
 Πλὴν πάλιν ἔρως ἀγανῶν πλοῶν μὲ περιάγει·
 Απλοῦμαι καὶ τοῦ κύματος ποδηγετῶ τὸν ροῦν,
 Βέλος ἀτμῶδες καὶ ὑγρὸν, πετῶ εἰς τὰ πελάγη,
 Πρὸς τὸν σκοπόν μου πάντοτε πιστῶς ποντοποροῦν.

*
 Ωκεανέ! Τοὺς κόλπους σου ἔτοίμασον καὶ φθάνω.
 Τὰ ταραχώδη τέκνα σου ἐγὼ τὰ ὄδηγῷ!
 Μὲ ἥκουσαν καὶ τρέγουσι. Πλὴν... ἔντρομα τὰ γάνω....
 Πῶς φεύγουσι; Μὴ τέκνον σου δὲν εἴμαι καὶ ἐγὼ;

'Ωχεανέ! Ω πάτερ μου! Πῶς οῦτω τὰ ἐκπλήττω;
 Κ' ἐγὼ δὲν ἥμην κῦμα πρὶν κοσμήσω οὐρανοὺς;
 'Η μυκωμένη κοίτη σου, μὴ λίκνον μας δὲν ἔτο;
 Μὴ σῆλα δὲν μᾶς ἔτεκες ψυχὰς τοῦ ἀγανοῦς;

 Μὴ σῆλα δὲν ἐπαίζομεν ἐπ' ἀμμου ήπλωμένα;
 Δὲν εἴχομεν τὸν σκόπελον, κοινὴν τὴν παθῶν;
 Πρὸς οὐραν χωριζόμενα, πλὴν πάλιν ἡνωμένα,
 Ποσάκις ἐθηλάσαμεν τὸν μέγαν σου βυθόν!

'Αλλ' αἰφνης τῶν ἀβύσσων σου τὰ σκότη διαθραύει
 'Ο φωτοβόλος βασιλεὺς μὲν βλέπει ἐμπαθῆς,
 'Η παντοδύναμος ἀκτὶς τὸ μέτωπόν μου ψαύει,
 Κ' εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ στρώματα ὑψοῦμαι παρευθύς.

Οῦτω, ποτὲ ἀνάπαισις τί εἶναι δὲν γνωρίζει.
 'Η φύσις, ἀεικίνητος ἐργάτις, πλαστουργεῖ,
 Καὶ πράκτωρ τῆς πειθήνιος, τὴν ὑπαρξίην κομίζω.
 'Αντλῶ ἐγὼ τὴν θάλασσαν, ἀντλεῖ ἐμὲ τῇ γῇ.

Εἰς τὰς ἀτμώδεις μύλας μου, τὸ πᾶν μεταμορφοῦται.
 Χαλκεύεται ὁ ἄνεμος, μορφοῦται ὁ χαιρός,
 'Αθάνατος τῇ οὐλῇ μου, ἀεὶ ἀνανεοῦται.
 'Τσχύς μου, τὸ αἰώνιον, καὶ νόμος μου: Εμπρός!

Φ. Α. ΒΟΥΤΖΙΝΑΣ.

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

~~~~~

Αἱ ψεγάλαι πρόσκαιροι μεταθέσεις τῶν λαῶν δὲς ἐπήνεγκεν ὁ τελευταῖος γαλλογερμανικὸς πόλεμος, προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν ιατρῶν ἐπὶ παραδόξου τινὸς ἀσθενείας, τῆς νοσταλγίας, ἡς ἀνεφάνησαν, μάλιστα μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων συνελθόντων μεταβατικῶν στρατευμάτων, φαινόμενα περιεργάτατα. 'Η νοσταλγία εἶναι τιθόντι πραγματικὴ νόσος,

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΤΔ. Δ').

προκαλοῦσα συμπτώματα καὶ ἀνωμαλίας τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος σῆλως διακεκριμένας, νόσος πολλάκις ἐπιφέρουσα τὸν θάνατον. 'Ιατρός τις διάσημος ὁ διδάκτωρ Β. Δελαγρανδιέρ, ὅστις ὡς δόκιμος ἀλλοτε τοῦ ναυτικοῦ, καὶ προσφάτως ἐτι ίατρός, ἐν τινὶ τῶν νοσοκομείων τῶν Παρισίων, ἔλαβεν ἀφορίμην νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ περὶ νοσταλγίας, ἐδημοσίευσεν ὑπόμνημα περὶ αὐτῆς, ἐξ οὗ ἐφανιζόμενα περιστατικά τινα ἄξια λόγου.

'Ο Sauvage γαρ κατηρίζει τὴν νοσταλγί-

20.